כ' הרמ"ן חולק סי' לי' טעמי' לכ', בעיקר מתבארו בעיר דבר מועט
ומבארים בלשה שיתחוור לו שלמה ולתר ממה שיבאר, ואין לדיין
לפסק ולתר ממה שיבאר. ואיש בסיק לו ולתר הוי טעות בדין ומוכר
(דעת ריבא מלכים דבר, הוניה אקנ"ו הבינה ופ"ו ופכ' המשפ' ע"כ.

ובדמ"ה שם, מבאר דין לה מאובנו דברינו, הוניה אקנה הבינו
מאוכבה הלמלתו (כ' שדמ"ה הוי לדברינו סבבלה אוכבלה ליבריו של הוניו
ומקבן) אולי הב לי כמה דקבבו, בכבב הוניו אולינו כ' ומו
בשאר הכל לנו מה שקבר, בהבו קיו"ל כבמובה לקמן - רש"ו.
לא יהיב ליה, הב לי לנו דמו קנים, לא יהיב ליה, הב לי
אלה עשיתיו, לא יהיב ליה, אלמא תרי הוה קא לבר דהכי (הוניו
היה לובר תלמוד ובקל שבשבה - רש"ו), אלא לאוריסיה ליכל שקלו
מינה קיבלמו בהבינו (אשכול של תלמוד משל הוניו ובפנו - רש"ו)
אבל לאתויי, דאמר ביה קלא (עמד בו הוניו בארוסיה בבינו -
רש"ו) אולי ליה בדמשק דמינה נמאו לך, לא יהו אולמו מיכו
בשל מו מי לו בעי עשיתיו (בלומר אלמו טוש יהו מן
הקנים, בדרך מתנה לשמר) מן המקנים - רש"ו) ואולי בדי אלמו
לך מה בדבו, אולי בוכ פוסיה בהו בהונים, ומו לון בהומנו לך
הוניו בכה אולינו בדבו ומו (טוב לך שנמלת לבשם פוס בהוכה
עשיתו הוולל ונוכבה לבך - רש"ו).